

сао за бога. Јер на овој помраченој звезди човек не може да издржи без бога, без ма каквог бога, макар био и лажан, – таква је кобна иронија овако устројеног човека.

Зар не примећујете да је европски човек, у својој културоманији, претворио Европу у фабрику идола? Готово свака културна ствар постала је идол. Отуда је наше доба – идолопоклоничко доба пре свега и изнад свега. Ниједан континент није

упорно тврди: тело сам и само тело? Реците, зар европски човек не клања риђој иловачи, када за свој идеал проглашава класу, или народ, или човечанство?

Нема сумње, Европа не пати од атеизма, већ од политеизма; не пати од немања богова, већ од премногих богова. Изгубивши правога Бога, она је хтела да своју глад за Богом засити стварањем многих лажних богова, идола. Од науке и њених хипотеза – створила је идоле; од технике и њених

Ја сам увидео и на више начина испитао да, ако благодат Божија не просветли човека, неће бити никакве користи од речи, ма колико ти говорио. Он ће слушати у једном тренутку, да би се већ у следећем, као заробљеник, вратио оном своме. Али ако са речју буде дејствовала и благодат, у једном тренутку, уз човеково добро настројење долази до промене. Од тог часа, чудесно се мења читав његов живот. У сваком случају то се догађа онима којима нису отворили слух и савест. Ако пак они што слушају по својој злој вољи остану непослушни, можеш им говорити и ноћ и дан, можеш им отачку мудрост сипати у уши, можеш да чиниш чудеса пред њиховим очима, можеш и ток Нила да скренеш на њих, они од тога неће обратити зрно користи. Због своје лењости, они желе само да дођу, да разговарају и да утроше своје време. Због тога и затварам врата, тако да ћу у најмању руку бар ја сам имати користи од молитве и безмолвија. Јер изнад свега и увек Бог молитву слуша, док се од празнословља увек гнуша, ма како се оно чинило духовно. По оцима, празнословити углавном значи проводити све своје време у речима, а не спроводити своје речи у дела.

старац Јосиф Исихаста

толико поплављен идолима као данашња Европа. Нигде се толико не метанише пред стварима, и нигде се толико не живи за ствари и ради ствари, као у Европи. То је идолопоклонство најгоре врсте, јер је то клањање пред иловачом. Реците, зар човек не клања риђој иловачи, када саможиво љуби земљано, иловачно тело своје, и

изума – створила је идоле; од религије и њених претставника – створила је идоле; од политике и њених партија – створила је идоле; од моде и њених манекена – створила је идоле, а посред свих идола на васиони трон егоизма посадила европског човека, европског Далај-ламу.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ЈЕДАНАЕСТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

свети мученици Агатоник, Зотик и остали, св. муч. Евлавија

св. свештеномученик Горазд, еп. Чешки

Мтл. 18, 23 - 35, зч. 77; 1Кор. 9, 2 - 12, зач. 141;

свешти Јован Шанијски и Сан Франсиски

ПРИЧА О ДВЕ ГОЗБЕ

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Данас духовно гледамо две гозбе, о којима нам говоре данашње јеванђеоске проповеди.

Једну гозбу, описану у причи, припрема цар пун благонаклоности и милости. Па ипак, они који су на њу позвани не дођоше када је гозба била спремљена. Они су више држали до тога да се баве, ко трговином, а ко својим домаћим пословима; а неки, ухвативши гласнике, изружише и чак убише неке. Разгневлени цар, пошто строго казни кривце, поново посла слуге своје – да позову на гозбу свакога кога сретну. И окупи се званица много и када цар приђе да их погледа, угледа једнога необучена у празнично рухо. Цар га запиташе зашто није одевен како приличи, а онај ћутахте, показавши тиме презир према цару и непостојање жеље да учествује у светковини, због чега бјеше избачен напоље. Тако је на ту гозбу било много званих, али је мало било изабраних, који учествоваше на вечери.

Друга гозба није алегоријска, него је стварна. То је гозба безбожнога Ирода. Као што се зна, на њу нико од званица није одбио да дође, сви су били свечано обучени и уживали су до миле воље. Она се одвијала у пијанству, обести коју није обуздавао стид ни савест и завршила се највећим злочиним, убиством Јована Крститеља.

Ове две гозбе су слике два начина живота, две врсте уживања. Прва је слика духовне гозбе, духовног задовољства. Њу припрема Господ. Ова гозба је Црква Христова. Ми смо позвани на ту гозбу када нас позивају на учешће у богослужењима, посебно у Божанској Литургији и кроз причешћивање Божанственим Телом и Крвљу Христовом, на чињење добра, смотреност и разборитост. Не одазивамо се позиву на ту гозбу када не идемо на црквене службе, када уместо добра чинимо зло, када претпостављамо свакодневне бригае и задовољства божанском животу. Ми не долазимо у свадбеној одећи када уносимо туђе, грешно расположење у тај живот.

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

Свако од нас много пута у току дана је позван на ову гозбу и одбија позив сваки пут када плотско и грешно претпоставља духовном и божанском.

На Иродову гозбу такође смо позвани много пута у истом дану. Ми често не примећујемо одмах да нас зло куша. Грех увек почиње од малог. Ирод је чак у почетку са уживањем слушао Јована Крститеља, он је интимно био свестан грешности свога поступка, али се није борио против греха и стигао је до убиства највећег праведника. Ми одлазимо на Иродову погану гозбу сваки пут када уместо добра бирамо зло, плотска, грешна задо-

вољства, немилосрдност, небригу за своју душу и тако даље.

Почевши од малог, већ се тешко зауставити и ако се касније на време не освести и не буде строг према себи, може се стићи до највећих грехова и злочина који доносе вечне муке.

И сада у свакоме од нас Јован Крститељ позива: „Покајте се, јер се приближило Царство Небеско.“ Покајте се, да бисте уживали у светлим, вечним пребивалиштима гозбе Јагњета, које је заклано ради грехова читавог света и да не бисте са ђаволом делили пир злобе и мучења у тартару и мраку пакленом.

свештеник Павле Гумеров

БРАК КАО ТАЈНА

Љубав између мушкарца и жене могућа је само у браку, где људи дају завете верности и узајамне одговорности

пред Богом и људима. Ни чести интимни односи, ни заједнички живот са једним партнером у данас модерном „грађанском бра-

Све што радимо за наше вернике чак и за оне који још не верују и не припадају Цркви, треба да радимо не просто зато да их "придобиемо", него зато да их повежемо са Црквом, да их укључимо у Свету Литургију. Свака наша друга делатност да буде усмерена ка једном циљу: ка живом и активном учествовању у Служби Божјој са браћом својом, учешћу и причешћу у Вечери Господњој, јер без тога нема припадности Цркви и нема живота вечног. Наш прости народ то добро осећа и зна, па зато и каже за некога: тај и тај није хришћанин, потурчио се, јер никад није ишао у цркву, није се причестио; није, дакле, учествовао у Светој Литургији. То је, дакле, и за наш народ последња провера да ли смо хришћани. Нека тај наш прости народ и не долази редовно у цркву и на Свету Литургију, али својим доласком уз Пост и на Празнике - да присуствује и учествује на Служби Божјој и да се причести, он тиме показује да није изгубио правилно сазнање да је само учешће и причешће у Литургији стварни знак и доказ припадности Цркви Божјој.

умировљени епископ Атанасије (Јевтић)

ку“ не пружају човеку праву срећу. Због тога јер је брак, не само телесна блискост него и духовно јединство, љубав и поверење према љубљеном. Разумљиво је да ни несрећени односи, ни заједнички живот без регистрације, то не могу пружити. Ма каквим се лепим речима китили заљубљеници „грађанског брака“, у основи њихових односа леже – узајамно неповерење, сумња у своја осећања и страх да ће изгубити слободу. Људи који блудниче поткрадају сами себе; уместо да иду отвореним, благословеним путем, они покушавају да украду срећу са споредног улаза. Једном је неки веома искусни свештеник у породичном животу рекао, да су они који живе ванбрачно слични онима, који,

немајући чина, одевају на себе свештеничке хаљине, и усуђују се да служе литургију. Они желе да добију оно, што им по закону не припада.

Статистички подаци сведоче, да се чешће распадају бракови којима је претходио период заједничког ванбрачног живота, него бракови у којима супружници такво искуство нису имали. И то је разумљиво и објашњиво: грех не може лежати у темељу породичне грађевине. Јер се телесно општење супружницима даје као награда за њихово трпљење и чистоту. Млађи људи, који не чувају себе до брака су лабилни и безвољни. Ако се они нису ничег одрицали пре брака, онда у браку има олако и слободно да скрену на странпутицу.

прејодобни Јусџин Ђелиски

СВЕТОСАВСКА ФИЛОСОФИЈА КУЛТУРЕ

Ништа тако не воли европски човек но да се претставља као бог, мада је у овој васиони као миш у мишоловци. Да би показао и доказао своје боговство, он је објавио да су сви светови над нама пусти, без Бога и без живих бића. Он поштопото хоће да овлада природом, да је потчини себи, зато је и организовао систематски поход на природу, и тај поход назвао културом. У њега је упрегао своју философију и науку, своју религију и етику, своју политику и технику. И успео да углача неку парчад на кори материје, али је није преобразио. Борећи се са материјом, човек није успео да је очовечи, али је она успела да су-

зи и оповршини човека, да га сведе на материју. И он, обзидан њоме, сазнаје себе као материју, само као материју.

Знате ли ко је победио? – Иронија, јер је култура учинила човека робом материје, робом ствари. Очигледна је истина: европски човек робује стварима, не богује над њима. Самозвани бог поклонички метанише пред стварима, пред идолима које је сам начинио. У своме походу против свега натприродног, он је тековинама своје културе заменио све надматеријалне тежње: заменио је небо, заменио душу, заменио бесмртност, заменио вечност, заменио Бога живог и истинитог. И културу промови-